

عنوان مقاله:

تبیین جایگاه و جغرافیای «زیارت» در دیانت مسیحی

محل انتشار:

دوفصلنامه هفت آسمان، دوره 22، شماره 79 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 37

نویسنده:

مریم چراغی - دانش آموخته دکتری عرفان اسلامی، دانشگاه آزاد، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

در نظام ارزش های دینی، زیارت به عنوان یکی از مواضع وفاق در ادیان وحیانی و غیر آن می تواند محل مذاقه باشد، گرچه در رسوم و سلوک متفاوت یا مشابه باشند. زیارت، تاریخی طولانی دارد. قرن ها مسلمانان به مکه، یهودیان به اورشلیم و مسیحیان نیز به سرزمین مقدس، جایی سرشار از نشان عیسی، قدم گذاشته اند. در مسیحیت، آغاز زیارت مرتبط با مکان های مقدسی است که تولد، زندگی و مصلوب شدن عیسی در آن روی داده است. زیارت، در بعد اشتراک مفهومی اش، زائر را از مبدا به حرکت درآورده و در مقصد ضمن حصول نوعی خودآگاهی معنوی به سامان می رساند؛ از دیگر سو، فرصتی برای او است تا در جهانی که می زید، به اکتشافی دینی و البته همچنان درونی نائل شود؛ این سیر حضوری ذاتا حامل نوعی سیر شهودی است. در این نوشتار، که به روش کتاب خانه ای انجام شده است، می کوشیم از رهگذر بررسی مفهوم دینی و معنوی «زیارت» و بیان اهداف، اهمیت این تجربه مشترک دینی در مسیحیت را بکاویم.

کلمات کلیدی:

زیارت، زائر، مسیحیت، قدیسان، اماکن مقدس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1248452>

